

הערה

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד [redacted] מדינת ישראל נ'

1

בפני כב' השופט גיל קרזבום

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

[redacted]

הנאשמת

2
3
4
5
6
7
8
9
10

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד גבי ליאת מיכל

ב"כ הנאשמת: עו"ד גונן

הנאשמת: אין הופעה

פרוטוקול

11
12

החלטתי לזכות את הנאשמת.

כתב האישום ותשובת הנאשמת לאישום

- 13 כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום בגין עבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים
- 14 החצייה בבטחה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה, נהיגה
- 15 רשלנית עבירה לפי סעיף 262(2), 38(2) ו-38(3) לפקודת התעבורה, גרימת נזק לרכוש וחבלה
- 16 של ממש לגוף עבירה בניגוד לתקנה 21(ב) לתקנות התעבורה וסעיף 38(3) לפקודת
- 17 התעבורה.
- 18 על פי עובדות כתב האישום, ביום 16.05.08 בשעה 12:45 לערך, נסעה הנאשמת ברחוב בן
- 19 צבי בקרית ים מכיוון צפון לדרום, בהגיעה למעבר החצייה המסומן בתמרור ג-7 והנראה
- 20 לעין היטב, נהגה ברשלנות בכך שפגעה בהולכת רגל אשר חצתה את המעבר מימין לשמאל
- 21 ביחס לכיוון נסיעתה. על פי עובדות כתב האישום הולכת הרגל הספיקה לחצות 2 מטר
- 22 ממעבר החצייה עד שנפגעה. עוד נטען כי הנאשמת המשיכה בנהיגתה למרות שהבחינה
- 23 בהולכת הרגל, הסבה מבטח לשמאל על מנת לוודא שהדרך פנויה, תוך כדי שהיא ממשיכה

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

201

ת"ד מדינת ישראל נ'

- 1 בנסיעה ולא אפשרה להולכת הרגל להשלים החצייה בבטחה. כתוצאה מהפגיעה נגרמה
- 2 להולכת הרגל חבלה של ממש בכך שאובחן שבר ברגלה והיה עליה לעבור ניתוח ושחזור.
- 3 בנוסף נגרם נזק לרכבה של הנאשמת.
- 4 הנאשמת מודה בנהיגה במקום, בפגיעה בהולכת הרגל ובחבלות שנגרמו לה עקב הפגיעה,
- 5 אולם כופרת באשמתה ובנסיבות האירוע כמתואר בכתב האישום. לטענתה הפגיעה ברכב
- 6 היתה עם ההליכון ולא עם הולכת הרגל עצמה. בנוסף טענה הנאשמת ביחס לקבילות
- 7 הודעתה במשטרה מהטעם שלא הועמדה על זכותה להתייעץ עם עו"ד.

ראיות התביעה

- 9 עד התביעה מסי' 1 רס"ב חורי רימון, ערך תרשים תאונה (ת/1), דו"ח בוחן (ת/2), סקיצה
- 10 (ת/3), לוח תצלומים (ת/4), וגבה הודעת הנאשמת (ת/5). בחקירתו הנגדית העיד כי הגיע
- 11 למקום התאונה בשעה 13:35, ציין כי לרכבה של הנאשמת נגרם כיפוף קל בכנף קדמית
- 12 ימנית מאחורי הפנס הקדמי ימני. אישר כי דו"ח הבוחן נערך על ידו יותר מחודש מיום
- 13 קרות התאונה. לא ביצע מדידות אורך ורוחב להליכון של הנפגעת ואף לא ביצע התאמת
- 14 נזקים ושחזור. העיד כי מקום הפגיעה מרוחק כמטר משפת המדרכה ולא 2 מטרים. אישר
- 15 לסניגור כי אין בידיו ראיה לשלול טענה לפיה הנאשמת פגעה בהליכון עת הולכת הרגל
- 16 הייתה על המדרכה. אשר לגרסת הנפגעת לפיה נפגעה מתזית הרכב ולא מצידו הימני, מסר
- 17 כי התייחס לממצאי הפגיעה ברכב ולא לגרסתה של הנפגעת.
- 18 עדת התביעה מסי' 2, הגב' אנה לנדא (הנפגעת) אישרה המסמכים הרפואיים (ת/6) והעידה
- 19 כי ביום התאונה הלכה עם עגלה לקניות ברח' בן-צבי, הגיעה למעבר החצייה והבחינה ברכב
- 20 הנאשמת אשר עמד משמאל ובסמוך למעבר החצייה. החלה לעבור את מעבר החצייה
- 21 ומשהגיעה לאמצע המעבר, הרכב החל לנוע ופגע בה. כתוצאה מהפגיעה נפלה על הרצפה ולא
- 22 יכלה לקום בכוחות עצמה. חוסיפה כי הנאשמת המתינה עמה עד הגעת האמבולנס. עקב
- 23 האירוע נפגעה בברך רגלה השמאלית, לא יכלה ללכת למשך 6 חודשים והיום נעזרת במקל.
- 24 בחקירתה הנגדית לא הצליחה לזהות בוודאות את ההליכון שהוצג בתמונות, ציינה כי נפלה
- 25 באמצע מעבר החצייה וההליכון המשיך להתגלגל. לא ידעה לומר מאיזה חלק של הרכב
- 26 נפגעה אך ידעה לומר כי הפגיעה היתה בגופה ולא בהליכון. עוד העידה כי כאשר החלה
- 27 לעבור במעבר החצייה הרכב עמד לפני המעבר ופתאום זה קרה: "פתאום, היא לא הייתה
- 28 צריכה לנסוע. אני הייתי באמצע. זה היה פתאום" (עמוד 10 שורה 3 בפרוטוקול).

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

2011

מדינת ישראל נ' [redacted]

5. עד תביעה מס' 3, רס"מ יוסי רס, ערך דו"ח פעולה (ת/7). בחקירתו הנגדית העיד כי לא היה בזמן התאונה, הגיע למקום בעקבות קריאת מוקד, ראת בשטח את ההליכון, הסיק כי מדובר באישה מבוגרת עם הליכון אשר ירדה למעבר החצייה מבלי שהנאשמת הבחינה בה. זאת, על פי המידע שנמסר לו מפיה של הנאשמת. כאשר הגיע למקום התאונה רכבה של הנאשמת כבר הוזה ממקומו על ידי הנאשמת מאחר והפריע לנהגים האחרים.

ראיות תהגנה

6. הנאשמת העידה כי ביום התאונה היה עומס על הכביש, נסעה במהירות איטית בשיירה של מכוניות, במרחק של כ- 20 מטר מהצומת הבחינה באישה עומדת על המדרכה עם הליכון מדברת עם אדם אחר. המשיכה בנסיעתה במהירות של אפס עד 20 קמ"ש, התקרבה למעבר החצייה באיטיות. בהיותה על ובמרכז מעבר החצייה, ירדה הולכת הרגל לכביש ופגעה ברכבה של הנאשמת עם ההליכון בצד הימני של הפנס הקדמי. העידה כי בזמן הפגיעה הייתה בעמידה מאחר והיה עומס תנועה בכיכר לפנייה ובהתאם נתנה זכות קדימה לתנועה משהגיעה משמאל. בחקירתה הנגדית העריכה כי הבחינה בנפגעת לראשונה ממרחק של כ- 20-30 מטר. הבינה כי הנפגעת לא התכוונה לעבור את מעבר החצייה זאת, כיוון שעמדה ליד המעקה עם ההליכון מופנה לכיוון המדרכה במרחק של 2-3 מ' מהכביש ודיברה עם אדם אחר. העידה כי הסתכלה שמאלה וימינה לפני שנכנסה למעבר החצייה, התקדמה לאט, עצרה על מעבר החצייה מאחר ואף אחד לא התכוון לעבור (עמוד 13 שורה 30 בפרוטוקול). לדבריה "אני עברתי את מעבר החצייה עד למרכזו, ולא היה אף אחד שהלך בכיוון החצייה" (עמוד 14 שורה 14 בפרוטוקול). לא זכרה אם ראתה את הנפגעת הולכת ומגיעה למעבר החצייה, בהמשך סיפרה כי לא ראתה את הנפגעת יורדת לכביש, רק שמעה אותה פוגעת ברכב. בחקירתה החוזרת ציינה כי עדותה נגבתה ברכבו של השוטור, ולא הוסברו לה זכויותיה.

סיכומי הצדדים

7. בסיכומיה ביקשה המאשימה לאמץ את גרסת עדי התביעה. טענה כי כל מה שנרשם בת/7 נרשם מפיה של הנאשמת. הסכימה כי קיימת בעייתיות עם טענת הנפגעת לפיה חצתה חצי ממעבר החצייה אולם אין בכך כדי להשליך על רשלנותה של הנאשמת. ציינה כי לעגלה לא נגרם כל נזק, ולא ניתן לדעת באם השבר שנגרם לנפגעת ברגל הוא כתוצאה מפגיעת הרכב או מנפילתה לכביש. הוסיפה וטענה כי רשלנותה של הנאשמת התבטאה בכך שהסבה את

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

מדינת ישראל נ' [redacted]

1 מבטה לשמאל חרף העובדה שהבחינה בהולכת הרגל ולמעשה הבחינה בהולכת הרגל על
2 מעבר החצייה רק לאחר הפגיעה בה. סיכומו של דבר בקשה להרשיע את הנאשמת בכל
3 העבירות נשוא כתב האישום.

4 הנאשמת בסיכומיה ביקשה לאמץ את גרסתה ובהתאם, לזכותה. טענה למחדלי תקירה
5 ובפרט אי ביצוע שחזור והתאמת נזקים. עוד הפנתה לקביעה השגויה לפיה התאונה
6 התרחשה במרחק של 2 מטר מהמדרכה. טענה להיעדר סתירות בגרסתה אשר נותרה אחידה
7 לאורך כל הדרך. אשר לגרסת המתלוננת הצביעה על הסתירות בין גרסתה לממצאים בשטח
8 וקביעות הבוחן. בנוגע להודעתה במשטרה, טענה כי אין להסתמך על חלקים ממנה לאור
9 העובדה שלא הוסברה לה זכות ההיוועצות.

דיון והכרעה

10
11 9. אינם שנויים במחלוקת: כיוון חציית הולכת הרגל (מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשמת) על
12 גבי מעבר חצייה שסומן באמצעות תמרזר ג-7, המגע בין הרכב להולכת הרגל או הליכון
13 (כטענת ההגנה), קיומו של שדה ראייה פנוי למרחק של כ- 50 מ' מכיוון הגעת הנאשמת
14 למקום עמידתה של הולכת הרגל, התרחשות התאונה על גבי מעבר החצייה במרחק של כ- 1
15 מטר מהמדרכה הימנית (כיוון נסיעת הנאשמת), החבלות שנגרמו להולכת הרגל (ללא קשר
16 לשאלה האם מדובר בחבלות שנגרמו כתוצאה ממגע ישיר עם הרכב או מנפילתה לכביש),
17 נזק הכיפוף שנגרם לרכב הנאשמת בכנף הקדמית ימנית בסמוך לפנס הקדמי ימני והעובדה
18 שהנאשמת הזיזה את רכבה לאחר התאונה על מנת שלא להפריע לתנועה.

19
20 10. אני מתקשה לקבוע ממצאים עובדתיים על סמך עדותה של הולכת הרגל וזאת
21 ממספר טעמים.

22 ראשית, הולכת הרגל העידה כי הפגיעה בה אירעה באמצע מעבר החצייה (עמ' 9 ש'
23 21 לפרוטוקול). מאחר וכל רוחבו של מעבר החצייה הינו כ- 4.4 מ' (ראה תרשים
24 ת/1) הרי שעל פי גרסתה של הולכת הרגל הספיקה לעבור כ- 2.2 מ' ממעבר החצייה
25 בטרם נפגעה. גרסתה זו עומדת בסתירה ברורה לקביעת הבוחן לפיה התאונה
26 התרחשה במרחק 1 מטר מהמדרכה.

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

מדינת ישראל נ' [redacted]

- 1 שנית, הולכת הרגל לא ידעה לומר מאיזה חלק של הרכב נפגעה חזית/דופן וכדי (עמי' 9 שי' 23
- 2 לפרוטוקול). מחקירתו הנגדית של הבוחן עולה כי במשטרה ציינה הולכת הרגל כי נפגעה
- 3 מחזית הרכב (עמי' 6 שי' 8 לפרוטוקול) טענה העומדת בסתירה לקביעת הבוחן לפיה הפגיעה
- 4 היתה מהכנף הקדמית ימנית של הרכב.

- 5 11. מגד, עדותה של הנאשמת היתה אחידה וברורה ולא נתגלו בה כל סתירות. כבר בהודעתה
- 6 במשטרה (ת/5) מסרה כי הבחינה בהולכת הרגל עומדת עם הליכון על המדרכה ללא כוונה
- 7 לחצות את הכביש וכאשר רכבה היה על מעבר החצייה הולכת הרגל ירדה באופן פתאומי
- 8 לכביש ופגעה בכנף קדימת ימנית של הרכב ונפלה כל זאת במרחק של כ- 1 מ' מהמדרכה.
- 9 גרסתה במשטרה תואמת את עדותה בבית המשפט ואף תואמת את קביעות הבוחן באשר
- 10 למרחק הפגיעה מהמדרכה ומקום הפגיעה ברכב.

- 11 12. המאשימה בקשה להסתמך על הדברים אשר נרשמו מפי הנאשמת במזכר ת/7 לפיהם
- 12 הולכת הרגל ירדה עם הליכון לתוך מעבר החצייה מבלי שהבחינה בה ופגעה בהולכת הרגל.
- 13 אין בדברים אלו כדי לפגוע בגרסת הנאשמת כפי שנמסרה במשטרה ובבית המשפט. אין
- 14 מחלוקת כי הנאשמת לא הבחינה בהולכת הרגל ברגע ירידה לכביש מאחר וכבר היתה על
- 15 מעבר החצייה כאשר הולכת הרגל ירדה לכביש ופגעה בדופן הקדמית ימנית של רכבה.

- 16 13. כך גם אני מקבל את גרסת הנאשמת לפיה עובר להגעתה למעבר החצייה הולכת הרגל לא
- 17 עמדה לחצות את מעבר החצייה ועשתה כן רק לאחר שהרכב כבר היה על מעבר החצייה.

- 18 14. סיכומו של דבר, אני נותן אמון מלא בגרסת הנאשמת שלא נסתרה בשום שלב ואף נתמכה
- 19 בממצאים העובדתיים כפי שנקבעו על ידי הבוחן. כאמור, התקשיתי לקבוע ממצאים
- 20 עובדתיים על פי גרסת הולכת הרגל שלא תאמה את הממצאים בשטח.

- 21 15. אני סבור כי אין משמעות לשאלה באם רכבה של הנאשמת היה בעמידה בו בזחילה איטית
- 22 עת הולכת הרגל ירדה מהמדרכה לכביש, זאת, לאור העובדה שגרסת הנאשמת לפיה הולכת
- 23 הרגל ירדה מהמדרכה לכביש בזמן שרכבה כבר תיה על מעבר החצייה, לא נסתרה.

- 24 16. אשר למחדלי החקירה הנטענים, אני סבור כי גם אם אכן מדובר במחדלי חקירה, הם אינם
- 25 מעלים ו/או מורידים בנסיבות תיק זה.

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

מדינת ישראל נ' [REDACTED]

- 1 לא בוצעה התאמת נזקים על מנת לקבוע האם היתה זו חולכת הרגל או ההליכון שפגעו
2 ברכב הנאשמת ולא בוצע שחזור מבחינת הישגות זמן ומרחק. כאמור, אם גם אכן מדובר
3 במחדלים הרי שאינם מעלים או מורידים במקרה הנדון, מאחר ולא יכולה להיות מחלוקת
4 כי התאונה בלתי נמנעת במצב דברים בו חולכת הרגל יורדת מהמדרכה למעבר החצייה
5 כאשר הרכב כבר נמצא על מעבר החצייה וחולכת הרגל נפגעת מדופן ימין של הרכב ולא
6 מחזיתו.
- 7 17. אשר לטענת המאשימה לפיה הנאשמת הסבה מבטה לשמאל על מנת ליתן זכות קדימה
8 לתנועה במעגל התנועה, אין בדבר כדי ללמד במקרה זה, על רשלנות מצידה, שוב, מהטעם
9 שרכבה כבר היה על מעבר החצייה עת חולכת הרגל החליטה לחצות את הכביש ופגעה בדופן
10 הימנית של הרכב.
- 11 18. אכן מעבר חצייה הינו "מבצרם של הולכי הרגל" ועל נהג המתקרב למעבר חצייה לנהוג
12 במשנה זהירות, תוך הפגנת ערנות מרבית, האטת רכבו עד כדי עצירה ומתן זכות
13 קדימה להולכי רגל אשר תוצים או עומדים לחצות את מעבר החצייה. עם זאת, הולך
14 רגל אינו רשאי לעשות במעבר חצייה כבתוך שלו ואינו רשאי לרדת מהמדרכה למעבר
15 החצייה כאשר רכב כבר מצוי עליו.
- 16 במקרה זה, הנאשמת חיתה ערנית להולכת הרגל, התקרבה למעבר החצייה באיטיות רבה,
17 הגיעה למעבר החצייה עוד בטרם חולכת הרגל נראתה כמי שמתכוונת לרדת לכביש, נעה
18 באיטיות ו/או עמדה על מעבר החצייה. בשלב זה חולכת הרגל ירדה לכביש ומיד נפגעה
19 מהדופן הקדמית ימנית של הרכב.
- 20 בנסיבות אלו אינני סבור כי הנאשמת נהג ברשלנות או בחוסר זהירות.
- 21 19. אני קובע כי המאשימה לא הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר. ניתן אף
22 לקבוע כי גרסת הנאשמת סבירה יותר מגרסת חולכת הרגל ותמכת על ידי ממצאי הבוחן
23 כמפורט לעיל.
- 24 לאור כל האמור לעיל אני מזכה את הנאשמת מהעבירות נשוא כתב האישום.

25
26

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

[Redacted]

[Redacted]

1

ניתנה והודעה היום ו' אדר א תשע"א, 10/02/2011 במעמד הנוכחים.

גיל קדזבום, שופט

2